

Marija
Kostnapfel

- I saj ne sme
 zameriti
 rdeči zemlji
 če mu je odtrgala
 roki
 in si ju položila
 na rane
- II ko napihne
 burja truplo
 ga z brzino
 svojih dolgoprstih rok
 pahne
 k mrtvemu soncu
 v zahvalo za dar
- III njegova jama
 je stožec
 zarit
 v živo meso

zdaj zdaj
bo privrelo
čez vaše robove

pa se bo sit
končno podaljšal
v zadnji zeh

IV ni vam treba
moliti za njegovo dušo
in dajati
preteklosti za maše
iz vaše revščine

ni treba
da je vsak lačni
sit

naj kruli želodec
da bo našel sam
vsaj zastrupljeno hrano

V razžaljena
strmi
gmajna
v pošastno režanje
belonočnega neba
ki vse odpušča
ki vse vidi

VI med sencami
na glavni ulici
je v temi
domače zavihralo
belo skalovje kaftana

samo luna
se ga še spominja
in ga spremlja
z radovednim očesom

POJOČI pod ranjenimi stopali
 PESEK bo pojoči pesek
 vedno mehak
 in krčevit

MARJETICE marjetice
 legajo vase

 danes
 ni več mogoče

KUHINJA kuham
 svoje izgubljeno

 kdo
 bo dočakal
 večerjo?

ŽENSKA KRI rekla sem si
 da je ženska kri
 sok polnosti

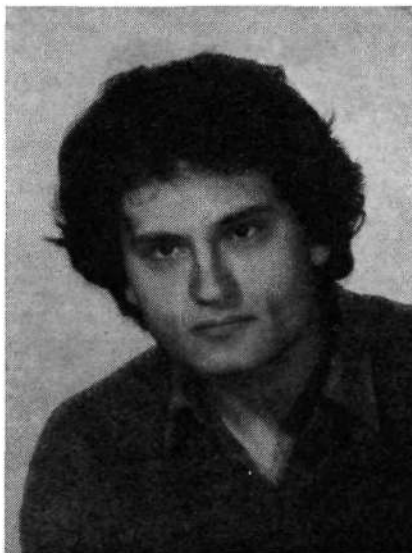
 s postaranimi ustnicami
 ruši
 ko se začuti

TALJENJE lepota
 umira
 zvečer
 se talijo
 moje
 prsi

OLAJŠANJE nič nisem našla
 nič slišala
 nič poznala

slekla sem se
si zvezala roke
se zarila v sneg

da je mraz treščil
v mojo misel
in jo razpolovil

Vladislav
Stres

Dežela kipov

ONA Bom tvoj mezinec
šel bom v sobico drugega prsta
jo pregledal, v tretjega, četrtega ...
odkril bom ključ glavne sobane
tvoje sveto ime.
Bom prah, po katerem boš hodila
po poti
bom voda, ko obliva tvoja lica
drsi mimo prstov
kot odsev v njej
podoživljal tvoje čutenje.
Ti bom kuštral lase
veter